BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”/ an XIII, nr. 84 -85, iul. - aug. , 2004; 16 pag.

PORTRET DE DEMAGOG

Demagogul – precum păpădia – căruia poporul nostru îi spune „b... porcului” – ne invadează mai cu seamă în preajma alegerilor.

ORICE asemănare cu fiinţe vii din fauna politică a României nu este întâmp!ătoare.

Cuvântul s-a născut în Grecia. Probabil la puţină vreme după celălalt cuvânt al cărui semnificaţii sunt destul de prost delimitate.

Se confundă – demagogia cu ipocrizia – ceea ce nu ni se pare superpozabil dat fiind că vom întâlni demagogi subjugaţi de un soi de credinţă, de un soi de viziune – precum cel care afirmă că „idealurile măreşte ale socialismului au fost întinate de cel căruia dorea să-i ia şi sceptrul, şi viaţa şi mai ales plimbările prin cele străinătăţi” – pentru că „nimic nu-i aşa de dulce precum turismul internaţional pe banii ţării, covoare roşii şi cât mai multe doctorate *honoris causa”.*

Fireşte, orice om politic poate, din când]n când, călca în strâchinile demagogiei – însă marele demagog calcă tot timpul.

Scriitorul Primo Levi: „O mare lecţie a vieţii este că imbecilii au uneori dreptate. Dar nu trebuie să se abuzeze de acest lucru pentru că asta se numeşte demagogie”.

Istoricul Michel Voineck: „Într-o zi, sau în alta fiecare uzează de demagogie – un profesor, un publicist, oamenii de centru, de Gaulle. Dar; DEMAGOG este numai cel ce abuzează de un atare comportament”. Şi ăştia se înghesuie la stânga.

Comportarea demagogilor din toate timpurile se subscrie următoarelor 10 reguli – aceleaşi de pe vremea grecului Pisistrate şi până la Napoleon al III-lea, Boulanger, Nasser, Stalin, Lenin, Dej, Iliescu, Năstase şi alţii asemenea lui şi pe care fiecare dintre ei le-a utilizat cu mai multă sau mai puţină dexteritate.

În funcţie de dotarea lor mintală toţi demagogi au ceva în comun: au viciat aerul vremii lor, au jerpelit valorile omeniei, au ameninţat aşa zisa democraţie – despre unul dintre ei, poetul Mircea Dinescu afirmând, cu tristeţe şi seriozitate că a fost „GHINIONUL ROMÂNIEI”.

REGULA I-a: Demagogul bălăcăreşte şi monologheză ore întregi. Nu s-a văzut demagog taciturn; de aceea cei mai buni candidaţi se caută în rândul foştilor secretari cu ideologia, agit-prop, sau alţii asemenea. Nu ştiu să converseze; la orice întâlnire nu-şi ascultă partenerul de discuţie; îl întrerup; îl îngână; gura vorbeşte înaintea minţii: unii dintre ei – Ponta, Sârbu etc. – par a fi şcoliţi în acest sens. Activitatea de bază a demagogului este conferinţa de presă în care vorbeşte mult şi nu spune nimic, reuniunile, vizitele de lucru şi, mai ales, „şedinţele de indicăţii”; el vorbeşte într-una, ceilalţi doar iau note. Sau doar se prefac!

REGULA a II-a: demagogul vede scandaluri pretutindeni. De pildă, dacă îşi doreşte dotarea cu o forţă reperesivă va aplica tehnica lui Pisistrate: va răspândi zvonul că teroriştii – şi, după ciudata dispariţie a acestora, „legionarii crescuţi de mici în Canada” sau „golanii” atentează la viaţa nouă a „patriei noastre multilateral dezvoltate şi căţărată pe culmi de civilizaţie şi progres”. Îşi dă foc la carul de triumf – ca Pisistrate sau la autocare precum Chiţac la ordinul demagogului din vârf şi repede se „pune de o lege” care va aduce uslaşii, SPP, jandarmii şi alţi băieţi reactivaţi. Pisistrate a reuşit. Era prin 561 înainte de Hristos. Dar a fost gonit. Îmbrăcându-şi tirania în ţoale democratice a revenit la putere şi a domnit 22 de ani. A murit – cum se zice – de moarte bună.

Şi Iliescu a reuşit. Dar va muri cu regretul că nu l-a depăşit pe Ceauşescu, cel asasinat într-o cazarmă militară.

REGULA A III-a: demagogul trişează şi se tocmeşte în ce priveşte sensul cuvintelor; inventează o limbă nouă; totul devine „succes story” – şi nu „hozrasciot; adversarii sunt „primitivi” sau „animale”; „linia înţeleaptă a partidului lui Lenin şi Satlin” se transformă în „roadmap” – din englezescul „road-map” şi „planurile cincinale dispar fiind înlocuite de „orizontul 25 – că, vorba aia, „atunci pe toţi poa’ să ne ia dracu...”

REGULA a IV-a: demagogul rămâne insensibil la fapte.

mai, 2004.

(continuare în pag. 8)

Paul-Spiru MIHAIL

Articolele numărului 84 – 85 / 2004:

*** Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**

*** România, ţară în curs de negroidizare biologică şi spirituală (Ana, Nina, Felicia, Ofelia, Adina jr.): pag. 3 şi 14;**

*** Economia fascistă...(Tacitus jr.): pag. 13, 14;**

*** Cei şase... (Doru MICHAIL): pag. 8, 9, 10.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XII. Pedepse şi recompense.

(urmare din nr. 82-83)

Aceste funcţii sun asemănătoare, datorită faptului că lucrarea lor este aceeaşi, aplicată la grupe distincte; un Corp Legionar echivalează cu un Departament. Aceşti şefi pot să decidă tot felul de pedepsiri până la excluderea până la două luni.

Ei trebuie să realizeze fondul cazurilor cu mai multă atenţie decât şefii de cuib şi să dea sentinţe cu măsură.

- **Juriul de onoare:** Este vorba de o instanţă de judecată excepţională. Alcătuită din legionari de acelaşi rang superior persoanei în cauză, juriul nu se constituie decât la ordinul şefului suprem.

El este chemat să judece şi să decidă o pedeapsă pentru un caz particular, de o gravitate specială, în care competenţa sa depăşeşte celelalte autorităţi cunoscute şi asupra căruia şeful suprem nu vrea să se pronunţe fără avizul deschis şi incontestabil al celor care sunt egali cu omul judecat. Şeful suprem nu face decât să ratifice decizia luată de juriu.

„Cazul Stelescu" este tipic: Stelescu, tânăr deputat legionar de 25 ani, decide să-l suprime pe Corneliu Codreanu Şeful Mişcării Legionare. Complotul descoperit , Căpitanul decide ca vinovatul să fie judecat de egalii săi constituiţi într-un juriu.

Judecata a avut loc sub preşedinţia generalului Cantacuzino şi a unui juriu de 24 comandanţi legionari. Stelescu s-a prezentat acolo. Decizia acestui juriu /excludere etc.) a fost ratificată de Căpitan, care a adăugat posibilitatea de iertare şi de întoarcere în cadrul Mişcării, în cazul în care inculpatul ar manifesta căinţă. Ceea ce nu s-a produs.

- **Şeful suprem.** Acesta aplică pedepsele cele mai importante şi cele mai grele în consecinţe: pierderea funcţiei, degradarea, excluderea pentru mai mult de un an, eliminarea definitivă din Mişcare.

Cazurile cele mai grele el le aduce la cunoştinţă unui juriu ad-hoc care îşi dă avizul asupra cazului şi sugerează adesea pedeapsa. Decizia şefului suprem este anunţată printr-o Circulară.

Se remarcă grija deosebită astfel încât să nu existe abuzuri sau pedepse inutile. Fiecare autoritate are raza sa de influenţă. Fiecare reportează decizia luată autorităţii superioare. Şeful Legiunii supervizează ansamblul, putând să anuleze sau să agraveze orice pedeapsă dată, în afară celor elaborate de către juriul de onoare, care nu pot să fie decât ratificate.

Care este importanţa pedepsei.

Ea nu constă în a îndrepta o vină, o greşeală sau o răutate. Dacă n-ar fi decât aceasta, ar da naştere unei nemulţumiri generale şi ar alunga o mulţime de oameni, neobişnuiţi cu asemenea procedee. Ea are un sens mai profund, educativ, şi pentru aceasta aplicarea ei necesită o pregătire prealabilă.

Încă de la intrarea lor în cuib, indivizii află că o acţiune poate fi bună sau rea, profitabilă sau dăunătoare, şi că, în consecinţă, acţiunea este urmată peste tot şi în fiecare clipă de două noţiuni care sunt legate de ea: recompensă pentru acţiunea bună şi pedeapsă pentru acţiunea rea. Această simplificare extremă este mijlocul cel mai sigur pentru a pregăti spiritual oamenii la perceperea şi acceptarea pedepsei. Astfel, atunci când se află în faţa unei sancţiuni grele, ei găsesc că este dreaptă şi de necontestat.

Pe de altă parte, ei sunt pregătiţi să vadă în pedeapsa legionară un mijloc de îmbunătăţire a caracterului lor. Asemenea măsuri sunt acceptate ca pe o şcoală de educaţie morală şi civică. Oamenii cinstiţi şi drepţi simt că aceste măsuri, uneori Apăsătoare, urmăresc un plan de însănătoşire a moravurilor, vizând să modifice nişte tendinţe, să pună în valoare anumite virtuţi ascunse. Din moment ce este impusă spre binele lor, pedeapsa îşi pierde aspectul respingător, devine în ochii lor un auxiliar al propăşirii.

În afară de aceasta, legionarul afectat nu este un ciumat, nu poartă sarcina unui greu cazier judiciar degradant. Este pur şi simplu un camarad care trece o probă spirituală, un om care înfruntă un examen dificil. Căci începând din clipa în care şi-a primit pedeapsa, experienţa îl priveşte în întregime: este scos din circuitul cuibului, este lăsat în voia conştiinţei lui; el poate să piardă totul sau să câştige, după atitudinea pe care o va adopta

Nimic nu-l împiedică nu numai de a părăsi totul, de a renunţa la Mişcare, care, în intenţia de a-l corija, îi dă suferinţe morale şi umilinţe. Dar el poate să şi reflecteze în forul său interior şi să analizeze sentimentele şi transformările pe care această nouă stare le stârneşte. Dilema sa este unul din cele mai importante momente ale vieţii sale, când trebuie să ia o decizie care priveşte propriul său viitor. Dacă răspunde afirmativ, este salvat, el va înfăţişa sub alt unghi propriul său caracter şi posibila adaptare la noile principii.

Căci aşa este înrâurirea pedepsei. Ea pune legionarul în faţa unei deficienţe personale care îl irită, îl deranjează şi care trebuie să fie învinsă. Ea îl face să înţeleagă că schimbarea lui interioară nu poate avea loc decât dacă va renunţa la

(continuare în pag. 10)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

ROMÂNIA, ţară în curs de negroidizare biologică şi culturală

* Pe 29/04. 2004 unul din posturile TV (la ştirile de la ora 17^{00}) anunţa „un conflict" între ţiganii şi românii dintr-o comună din Bihor. Mai spuneau că „forţele speciale", „Poliţia", „Jandarmeria" „stăpânesc situaţia" şi „dezamorsează conflictul". Nu este prima dată când posturile TV prezintă astfel de ştiri. Se înţelege, ştirile sunt dublate şi de imagini cu ţigani şi ţigănci, însoţite de puradei, protestând şi ameninţând. Ce înţelegem din aceste prezentări, ce observăm, noi, români? Că forţele de ordine ale statului român intervin pentru a-i proteja pe ţigani de „furia rasistă" a românilor! Niciodată nu este prezentat adevărul întreg. Anume, acela că de zeci de ani haitele de ţigani fură din bătătura românilor animalele, de pe câmp recoltele, din pădurile proprietate privată taie lemnele, din grădini ciordesc legumele, din pătule porumbul, din podurile caselor cerealele, bat săteni şi jefuiesc, îi agresează la cârciumă, le sparg casele, le violează fetele şi le răpesc şi le obligă să se prostitueze ş. a. m. d. Mânia sătenilor români fiind astfel perfect îndreptăţită şi este un nimic pe lângă traumele şi pagubele produse de „activităţile" ţiganilor pomenite mai sus. Că doar românii văd că forţele de ordine nu-i pedepsesc pe aceşti infractori.

Simultan cu aceste întâmplări, care răbufnesc din când în când în subterana societăţii, se petrece un alt fenomen de-a dreptul îngrijorător pentru majoritatea românească. Anume, clasa de mijloc se ţigănizează, se negroidizează, arabizează. Adică, bogăţaşii României sunt ţiganii, poliţiştii, magistraţii, muzicanţii, avocaţii ţiganii. Televiziunile sunt invadate de aceeaşi mixtură obraznică şi negroidă. În felul acesta desfiinţăm România şi instaurăm Ţigănia. Îmi amintesc o întâmplare din gloriosul an 1990. În Pasajul de la Universitate se instalaseră „comercianţii". Toţi tuciurii! Un cumpărător îl întreabă la un moment dat pe un ţigan vânzător dacă are nu ştiu ce disc sau casetă cu muzică românească. Ţiganul sare revoltat şi zice: „Că v-aţi învăţat numai cu români! Aşa sunteţi voi..." ticăloşi, adică! Îl stresăm pe domnul „rrom" cu pretenţiile noastre. Mai să nu-l bată pe imprudent! Atunci am avut, aşa, un fior. Ca o prevestire a ce va urma. Insul nu era acolo întâmplător şi nu era în neiniţiat. Afişarea lor în plin centrul Bucureştilor şi etalarea „filosofiei" cu vehemenţă făcea parte dintr-un plan vast de cucerire a societăţii româneşti şi de afirmare ostentativă a caracterului ţigănesc al acestei ţării. Cel puţin, iniţial, la nivel de dominaţie al străzii.

* Într-un ziar ce se intitulează chiar „Ziarul" – sfârşitul lunii mai – o cucoană (dşoară, doamnă?) se dă extrem de cultă. Scrie despre „prototipul comisarului Moldovan" al numitului Sergiulică Nicolaescu. Actualmente senator PDSR, cel despre care asasinata Elena Ceauşescu se mira că este contra „odiosului dictator!" Spunea cea asasinată pe motiv că este „analfabetă" (ca să vezi motiv de a fi asasinat?): „Ăstuia ce-i mai trebe?" Adică ce nu a avut în timpul „odiosului şi sinistrei lui soţii"? Fusese cumva închis, bătut de Securitate etc.? Nici pomenealâ! Numitul Sergiulică producea filme cu vânătoare de legionari. „Pieile roşii" ale filmelor româneşti de după 1970. A spune „legionar" însemna şi înseamnă a spune subom şi a spune aşa ceva însemna şi înseamnă că asasinatele produse asupra lor sunt perfect îndreptăţite. Vorba lui Nikolski. „Ăia erau legionari!" Cei închişi şi asasinaţi! Acest răspuns îmi aminteşte de o întâmplare trăită de tata – Dumnezeu să-l odihnească – în anii când Ana Pauker şi Chişinevschi erau atotputernici. Ca şi Nikolski de altfel. Pe vremea aceea în fiecare comună românească, de regulă, secretarul Primăriei şi secretarul PC era una şi aceeaşi persoană şi era sau evreu, sau ungur, sau rus (ucrainean) din Basarabia sau România. Un astfel de ins era şi în întâmplarea trăită de tata. Era un an cu secetă (Acu', ţăranul acelor timpuri încă ştia taina agriculturi, când se ară, seamănă, când se transportă bălegarul, cum este vremea). Pământul era uscat. Şi, în consecinţă, ţăranii transportau bălegar la holdă în aşteptare „picării unui ţârai gi ploaie". Activiştii pe capul lor. Împuşcau câinii care nu aveau lemn la gât, înjurau „gi Dumnezo!" cum se zicea în zonă şi îi scoteau „la plug". Aşa, dă o bandă de 3 activişti din ăştia şi cu primarul şi secretarul peste tata cu carul încărcat cu bălegar. „Secretarul" vorbea stricat româneşte şi mereu pronunţa cuvântul „basamego!" „Amu' – zice el – merge la dumeta şi ară, basamego, şi aruncă la el, gunoiu', jos, minten, inaintea me!" Tata, că nu! Că este nedrept să fii batjocorit astfel. Cum să arunce acolo, la margine de drum, 500-1000 kg. de bălegar? „Că-i pacat!" cum ziceau ei. Adică este o pagubă şi că de peste 30 de ani aproape face numai ţărănie şi ştie când să are, când să ducă bălegar şi când să semne, când este timpul pentru fiecare... În fine, haita l-a silit să descarce bălegarul şi să se întoarcă acasă după plug şi să meargă la arat. Dar, în timpul acesta, au continuat discuţiile şi tata i-a întrebat din ordinul cui fac abuzurile astea. „**Din ordinul poporului**!"... i-a răspuns secretarul. Atunci tata i-a zis: „Da', noi nu fim poporul?!..." „Nu! – zice secretarul de partid şi de Primărie – nem! la voi, voi fiţ' oamini! **Poporul fim noi!**(Adică, ei partidul şi autorităţile) **Voi fiţ' numa' oamini!"** Aşa şi cu legionarii. Acum, poate că tableta fond negru cu litere albe nefiind semnată n-o fi scrisă de Adina Mutăr. Dar parcă seamănă ţinând cont că pagina despre comisarul cu pricina este scrisă de dumneaei. Cucoana comite erori istorice şi denigrează fără motiv o organizaţie care nu avea de-a face cu subiectul. Ba-l face pe Horia Sima un fel de dictator pe vremea când îndeplinea funcţia de ministru al Educaţiei Naţionale. Acesta era atât de puternic încât dădea odine şi ministrului de Interne să destituie poliţişti. Ca să vezi? Pe legionari insinuează dumneaei poliţiştii epocii i-ar fi numit „omizi verzi" şi ei „curăţau" „cu zecile demnitarii" din celulele cu deţinuţi. De ce nu cu milioanele, cucoană? Ia gândiţi-vă! Zicând aşa rezultă că, de fapt, Răutu, Nikolski, Chişinevschi, Dulbergher, Weis etc. n-au comis decât fapte bune. Mai putea lichida Nikolski et. co. „omizi verzi" aşa cum el însuşi o decalară? Nu mai putea! Şi nu mai ar fi devenit „erou" al „clasei muncitoare" şi al „poporului". Care popor? Rămâne la latitudinea dvs.! Dar noi ştim al cărui „popor". Acum mai rămâne şi ce culoare să le daţi ăstora. Galbenă! Să le zicem „omizi galbene", „lipitori galbene!" sau cum? Mai rămâne să consultăm arhivele, documentele, cărţile de memorialistică, revistele de specialitate

(continuare în pag. 14)

Ana, Nina, Felicia, Ofelia, Adina, jr.

LECŢIA INAUGURALĂ LA CATEDRA „INTRODUCERE ÎN MEDICINĂ

Destinat primului an ar fi trebuit, alături de cunoştinţele elementare, să-l familiarizeze pe viitorul „studinte" cu incertitudinile, ciudăţeniile, bogăţia de erori trecute şi imensitatea celor ce au să vină care au justificat şi justifică încă vorbele înscrise în prima pagină a unei cărţi în general ignorată:

„MARILE GREŞELI MEDICALE:

Medicina nu poate ajuta pe oricine dar îi poate face rău fiecăruia".

Catedra ar fi trebuit să fie ceva între istoria şi filosofia acestei pseudo-ştiinţe.

Pentru că nu era... „momentul"-

a rămas doar această lecţie inaugurală pe care nu a ascultat-o nimeni. Şi care a fost scrisă, de cel ce s-ar fi dorit „profesor" în 1963 – adică acum 40 de ani.

Iată copia „conform originalului"

DOAMNELOR şi DOMNILOR,

DRAGI VIITORI STUDENŢI,

S-ar cuveni, precum de veacuri ceremonialul o cere, să-mi încep lecţia inaugurală a cursului pe care am onoarea să vi-l predau cu trecerea în revistă a celor care m-au ajutat să fiu unde sunt. Dar cum catedra mea nu s-a înfiinţat iar eu nu sunt decât un „fost-viitor profesor" sunt scutit de căutarea adjectivelor necesare prezentării fiecăruia dintre cei care nu m-au sprijinit.

Şi nefiind profesor pot să-mi încep cursul cu o lecţie inaugurală dat fiind ca cei ce sunt nu o fac.

Se vânturase – acum câţiva ani, ideea reluării acestui obicei dar nimeni nu s-a încumetat să o facă.

Ce să spună?

Noul profesor ar fi trebuit să treacă în revistă, pentru a-şi justifica locul pe care-l ocupă, patronii pe care i-a avut – ştiut fiind că nici aşchia nu sare departe de copac şi nici turcul nu-i altfel decât pistolul, instituţiile în care a evoluat sau pe care le-a creat, ştiut fiind că un grajd de soi nu poate adăposti o gloabă, în sfârşit lucrurile prin care şi-a dovedit măiestria pentru că şi omul se alege după fapte precum pomul după roade.

Dar noua creatură, unsă prof. univ. , prin „indicăţii" nu are nici măcar pregătirea pedagogică obligatorie pentru o educatoare de grădiniţă, nu a vehiculat o singură idee mai de soi, a fost în cel mai bun caz medic secundar la un spitălaş sub-dotat, din marginea ţării, a scris vreo două texte copiind frazele din articolele străine – până mai ieri din cele ruseşti – împănate, după vremuri cu citate din „marele Stalin", mai apoi din Hruşciov şi totdeauna din Lenin şi urmaşii acestuia autohtoni sau alogeni, articole în care bibliografia – pe care o citează fără să o fi citit este mai lungă decât propriul articol, ce ar putea spune?

Că a ajuns acolo unde este folosind dosnicele scări de serviciu al unui oarecare, mai mare politic? Că a manipulat limba şi ţucalul precum Iosefini giumbuşlâcurile iluzionismului? Că s-a căţărat ţinând discursuri dictate de alţii împotriva celor care i-au dat bruma de pricepere pe care o mai are? Că nu există murdărie pe care să o fi ocolit, laşitatea pe care să o fi evitat, umilinţă pe care să nu o fi înghiţit?

Nu se poate!

Iar cei care ar fi putut pentru că aveau ce să spună tac: cum să-ndrăzneşti să afirmi că ai fost elevul lui Haţieganu sau Banu; să aminteşti lumii că nu numai bactereologia ci mai ales verticalitatea ţi-ai însuşit-o de la Mihai Ciucă; că te-a învăţat principiile „directoratului unui institut" – precum cel înfiinţat de Cantacuzino, Ionescu-Mihăieşti?

Unde-ai fi ajuns dacă mai aduceai aminte celor din jur că ai fost elevul lui Vintilă Ciocâlteu cel al cărui sfârşit dramatic a fost, determinat de comportamentul celebrul hoţ de streptomicină – Oeriu – Schaefer?

Cum să-ţi susţii memoriul de lucrări şi titluri afirmând că student fiind îţi erau deschise, ziua şi noaptea, laboratoarele institutului condus de Crăciun şi Combiescu? Sau că ai colaborat la revista înfiinţată şi finanţată de ministrul Sănătăţii din timpul războiului Petre Tomescu?

Şi atunci renunţi la lecţia inaugurală.

În schimb, îţi ticluieşti sau îţi ticluiesc căţelandri din jur care învaţă aceleaşi scheme sperând în acelaşi destin cu al maestrului pe care-l slujesc – dar, în singurătate îl dispreţuiesc şi batjocoresc , - un soi de curs.

Din care profesorul citeşte monoton unor studenţi plictisiţi care cască, joacă şeptic sau conversează – când nu divorţează de profesor: „de citit citesc mai bine decât el – mi-a spus, într-o zi, un student" – de ce să-mi pierd orele în amfiteatru?

În schimb, „magistrul" este mult mai zgomotos în şedinţele de partid unde face prestidigitaţie cu 5 slogane marxiste şi zece obrăznicii neo-marxiste, alergând, la nevoie, paravanul protectorului – sau protectorilor – cărora le face servicii domestice şi le dă pe gratis medicamente din import. Deşi aceştia au la dispoziţie farmacii „cu circuit închis" şi oricând, pentr orice fleac, tratament în străinătate. (valoarea acestora se ridică, anual până la 50 din suma necesară construirii unui spital cu 1. 000 de paturi – dotat integral)

Iar atunci când cineva – de pe tuşe, îi strigă – „bă, acela, vezi că eşti cu un secol în urmă, că învăţătura voastră trebuie răsturnată cu un plug uriaş, precum brazdele pe un ogor „obosit" – profesorul răspunde nu numai ritos ci şi râtos – „noi nu putem preda tot ceea ce se cunoaşte ci doar dăm studentului un soi de „savoir – vivre".

Bine ar fi de-ar fi aşa. Dar dânsul nu le dă nimic. Pentru că nu are de unde.

Aşadar, doamnelor şi domnilor,

Cursul pe care-l încep azi nu are precedent în universitatea noastră; nu ştiu nici că ar fi predat altundeva, în schimb, sunt convins, că înainte de a pătrunde în măruntaiele macro şi microscopice ale fiinţei umane, viitorii medici au datoria să ştie ce s-a întâmplat în această aşa zisă „ştiinţă".

Şi de aceea vă rog să nu urmăriţi schiţa viitoarelor noastre conversaţii. Pentru că asemenea unuia dintre profesorii mei despre care se vorbeşte azi atât de puţin –

(Copie conformă cu originalul scris, în 1963.)

(continuare în pag. 6)

UN FOST VIITOR PROFESOR, dr. **Doru Mihail**

S-a întâmplat mâine...

Titlul acestei rubrici, care este furat de la Rene Claire, cunoscutul regizor francez („Marile manevre", „Frumuseţea diavolului" etc.), doreşte să vă aducă la cunoştinţă idei, fapte, produse, proiecte care, deşi s-au născut azi nu se vor împământeni cel puţin pe meleagurile noastre, decât MÂINE...

Sau, poate, niciodată.

Deci:

1. PENPOINT

La începutul acestui an o mică societate americană a prezentat prototipul unui ordinator fără claviatură, care va fi comercializat peste câteva luni şi ai cărui părinţi sunt americanul GRID şi japonezul SONY.

Caracteristicile noului născut: greutate sub 2 kg. , alimentare autonomă, ecran plat, unităţi de stocare sub forma unor cartele de memorizare...

Diferenţa: nu are claviatură. Ci un simplu stilet, legat de ordinator cu un fir şi care serveşte atât la pilotarea sistemului cât şi pentru culegerea datelor.

Literele se trasează direct pe ecran ca şi cum am scris cu un pix pe un bloc-notes.

În sistemul Penpoint s-a făcut un pas mai departe: stiletul nu mai este legat prin fir ci prin radio.

De aici simplicitatea utilizării. Este suficient să consulţi tabla de materii pentru a căuta şi activa un document – punctând doar cu stiletul numele lui; se pot exploata şi documente compuse – pentru că are un modul integrat în vederea recunoaşterii scrisului de mână.

Dacă are îndoială asupra unui termen modulul caută echivalentul într-un dicţionar integrat – (este capabil să efectueze şi verificări în funcţie de context) – şi păstrează, în memorie, caracteristicile fiecărui utilizator...

2. ZEUS:

Spunea Arghezi, cândva, că: „Toţi, abdicaţi din funcţia divină, / Au renunţat la slăvile eterne: / Apollo-îi profesor de mandolină, / Pan, lecţii dă-de limbi moderne, / Hercule-i petrolist dactilograf / Şi Joe, însuşi, farmacist de treabă, ..." în schimb omonimul lui Joe, Zeus, este astăzi societate franceză care a inventat o tehnică anti-incendii care foloseşte un „turbo-tun" constituit dintr-o pompă de apă şi o turbină cu aer care transformă apa în aerosoli.

De ce ar fi mai eficace acest procedeu decât apa aruncată în mari cantităţi? Iată argumentele creatorilor:

- suprafaţa de schimb termic obţinută este net superioară celei obţinute prin metodele concenaţionale;
- evaporarea este deci mai ridicată şi, prin aceasta, se produce o scădere mai mare a temperaturii;
- aceste picături – prin absorbţia radiaţiilor infraroşii – formează un adevărat ecran contra acestor radiaţii, contribuind prin aceasta, la reducerea vitezei de propagare a focului;
- are acţiune asupra gazelor degajate: amestecându-se cu gazele şi răcindu-le se diminua riscul inflamabilităţii şi astfel, vântul devine un aliat care favorizează dispersiunea, în spaţiu, a picăturilor.

Verificarea procedeului s-a realizat pe un incendiu forestier, din Franţa – (circa 800 hectare/ şi de vreo 2 luni a început şi comercializarea unor instalaţii pentru puncte fixe, dotate cu o serie de aparate de măsură – pentru temperatură, vânt, higrometrie etc. – şi care se declanşează automat în cazul apariţiei unui incendiu.

În ce priveşte instalaţiile mobile – 3 turbo-tunuri au luat parte, în această vară, la combaterea incendiilor din sudul Franţei.

3. SALARIUL SĂRII:

Se pot cultiva solurile sărate în aşa fel încât să devină, economic, rentabile?

DA, pentru că, după 6 ani de verificări, cercetătorii din Arizona au cultivat o plantă halofilă-tolerantă la mediile sărate – pe numele ei ştiinţific SALICRONIA BIGELOVI – care produce uleiuri şi proteine în cantităţi mai mari decât soia sau floarea soarelui, acceptând, drept răsplată, irigarea cu apă sărată.

4. AUTOSTRĂZI INTELIGENTE.

Ar fi alternativa pentru autostrăzi mai largi sau mai multe. Inteligenţa lor va fi, fireşte, rezultatul acţiunii computerelor care vor menţine constantă, „zona tampon" dintre autovehicole ţinând seama de calitatea drumului şi de condiţiile atmosferice. Un atare sistem ar permite majorarea de 2-3 ori a numărului de autovehicule pe unitatea de timp – reducându-se astfel nevoia de a construi noi autostrăzi sau lărgirea celor prezente şi economisindu-se ceva miliarde de dolari în viitorii 20 de ani.

În această privinţă, MÂINE va fi, chiar în ţările avansate, după anul 2000 şi va costa destul de mult.

5. ORAŞUL VIITORULUI SE CONSTRUIEŞTE ÎN AUSTRALIA?

Guvernele Australiei şi Japoniei explorează această posibilitate şi doresc ca „Multifunction Polis" să păstreze avantajele economice, sociale şi culturale ale unui oraş menţinând, însă, elementele unui mod de viaţă mai bun, dispărute, azi, din cauza aglomerării, poluării şi alienării „megaoraşelor".

Oraşul nou ar lua forma unui mozaic de sate, legate printr-o reţea multilaterală care ar incorpora drumuri de apă urbane, păduri, parcuri şi urmează să fie construit aproape de metropola existentă – Adelaida.

La toate acestea se va asocia o vastă reţea de informaţii şi comunicaţii, o adevărată fuziune între computer, video, fax şi sisteme telefonice care nu numai că va crea noi opţiuni pentru învăţătură, muncă sau distracţie, dar vor crea şi posibilităţi pentru inovaţii şi dezvoltare economică.

În oraş se va înfiinţa şi o Universitate a Lumii, legând universităţi şi instituţii de cercetare din toate ţările precum şi un Centru pentru organizarea mediului înconjurător cu staţii de cercetare pentru aquacultură, utilizarea gunoaielor etc.

Texte alese, traduse şi adnotate de **P. S. MICHAIL**

(urmare din pag. 4)

* **(LECŢIA...)** este vorba de Francisc Reiner – prelegerile vor fi precedate şi urmate de conversaţii la al căror interes şi succes veţi fi şi beneficiari dar – şi, mai ales, - creatori.

Să nu uitaţi că mai importante decât răspunsurile sunt întrebările!

Cele 10 prelegeri pe care vi le propun pentru primul semestru sunt ramurile unui copac pe care, cu permisiunea dvs, îl voi numi „AMURGUL": este evident că aceste prelegeri vor intenţiona să „lumineze" dacă se poate spune aşa – umbrele pe care noaptea ce o vom străbate – în toate domeniile – le întinde şi asupra medicinii.

Pentru că medicina tradiţională, care reia odată cu aşa numita „renaştere" principiile medicinii antice, cea care prin introducerea experimentului crede că a devenit o „ştiinţă" în timp ce ea, în realitate, continuă să fie o artă, a început să „amurgească". Lucru firesc dacă suntem de acord – şi eu, azi, sunt, cu cele spuse de Francisc Jacob că „ştiinţa nu merge aşa cum mi-o reprezentam.

Nu urmăreşte cu înverşunare o informaţie obiectivă care s-ar numai adevăr. Este o activitate creatoare afectată de pasiuni, speranţe şi prejudecăţi culturale ca orice altă activitate umană".

Nimeni nu poate preciza data precisă a acestei schimbări. Nici noaptea nu vine dintr-o dată. Toate trecerile se fac treptat şi uneori – dacă, de pildă, în pădure este noapte de-a binelea pe crestele munţilor mai sticlesc razele soarelui.

Dar, oricum noaptea va veni pentru toţi şi peste toate.

Iar „amurgul medicinii tradiţionale" [zisă şi „alopată" sau „ştiinţifică" (toţi aceşti termeni sunt oarecum incorecţi)] va fi trunchiul comun al prelegerilor pe care vi le-am pregătit.

A doua parte, destinată celui de al doilea semestru, (ca multe altele în lumea noastră nici „semestrele" nu sunt egale cu 6 luni) voi folosi tot zece prelegeri încercând un lucru mult mai dificil: sub titlul „ZORILE" intenţionez să împlinesc unul din gândurile lui Camil Petrescu aflate în „Transcendentalia":

„Trimiteţi gândul galben să aleagă / din praf, bob de nisip şi bob de mei, / Trimite-ţi gândul înainte dacă vrei, / şi dacă poţi, acolo unde zarea se încheagă / din aer, întuneric şi din gol / la începutul nesfârşitului ocol".

A prevedea medicina de mâine, a-ţi imagina lumea de mâine: pentru că nu există profesiune mai stringent dependentă de toţi şi de toate precum medicina care, cred eu, are ca sens major, nu pe acela de a-l face bine pe cel bolnav şi nici doar pe cel de a prevedea boala – pentru că, între altele medicina nu-i altceva decât, parafrazându-l pe Cioran, „un bricolaj al incurabilului" – ci pe cel, mult mai dificil de a-l integra pe om în acea armonie care l-ar putea face mai puţin nefericit: armonie ce se naşte din relaţiile cu tine însuţi, cu ceilalţi şi, mai ales, cu Dumnezeu.

Voi încerca să aduc în discuţiile noastre, din semestrul al doilea un aspect ce, mie, mi se pare esenţial: va reuşi medicina să înfrângă corsetul impus de invazia tehnologică şi să-şi recapete sufletul pe care, evident, este pe cale să-l piardă?

Căci ce-i va folosi omului dacă va cuceri toată lumea şi-şi va pierde sufletul?

Va fi înlocuit medicul de acel ordinator japonez căruia dacă-i înşirui simptomele, – el îţi va da un diagnostic şi, fireşte, o reţea?

Se vor transforma medicii în programatori?

Sau va continua să fie precum ne spune „geneza" stăpânul tuturor dobitoacelor, inclusiv al celor fabricate de el?

Iar dacă instrumentele ne vor lua multe din preocupările de azi nouă, medicilor, ce ne va rămâne de făcut?

Nu trebuie să uitaţi că dvs – studenţii de azi, veţi fi profesional maturi prin anii 2000 şi dacă nu veţi fi educaţi în aşa fel încât să nu vă anchilozaţi cum s-a întâmplat celor mai mulţi dintre noi, atunci medicina nu va avea de suferit. Este vorba de acea suferinţă ce se cheamă degradare: morală, profesională, deontologică.

Ce va mai rămâne adevărat din adevărurile de azi?

Ce vor face cu construcţiile noastre materiale dar – şi, mai ales, cu cele spirituale? Vom continua să le cârpim aşa cum facem de peste 40 de ani cu spitalele construite de Carol I sau improvizate în fostele conace boiereşti furate, după 1945?

Ce vom mai folosi din materialele adunate cu atâta trudă?

Cum vom contribui la înlăturarea închistării ideologice care ne-a otrăvit mintea şi sufletul atât amar de vreme?

Voi îndrăzni să mă aplec peste ghizdurile fântânii viitorului şi să strig, precum femeile Japoniei când vor ca cineva drag să nu moară: Omule, Omule, nu te lăsa amăgit!

Să mă aplec şi să încerc să desluşesc în oglinda înceţoşată a viitorului, precum fetele în noaptea bobotezei – „alesul" sau „sortitul" medicinii.

Ştiu că vă invit la un gest cutezător; ştiu că din truda „prezicătorilor" lumii – fie că – li se spune „viitorologii" sau „ghicitori „puţine preziceri, derizoriu de puţine, rămân în picioare.

Dar sunt convins că tentativa nu este inutilă.

Şi nu doar pentru că ţin la viitorul meu scaun profesoral şi la catedra ce nu există nici unde în lume.

Ci pentru că nimic nu mi se pare mai fertil decât un eşec.

Acesta este, schematic, profilul cursului meu.

Care va fi profitul lui?

Acesta este un lucru de care ne vom da seama fiecare şi toţi, la sfârşit: nu există profesor care să nu înveţe din comerţul cu elevii săi şi nici elevi – dornici să o facă, care să nu profite din tentativa profesorului de a da o formă gândurilor lui. chiar atunci când fie gândurile, fie forma, fie amândouă, sunt pline de erori.

Cu o singură condiţie: ca toţi, profesorul şi elevii să fie ceea ce pretind a fi.

De foarte multe ori erorile s-au dovedit mai fertile decât aşa zisele certitudini; bineînţeles dacă ştii să le foloseşti.

Frunze şi mere au căzut în drumul tuturor. Dar multora doar pe pălărie şi unuia singur pe suflet – cum ar spune Arghezi şi atunci a apărut legea gravitaţiei.

Doamnelor şi domnilor,

Eu ştiu că nimeni dintre dvs nu mă va asculta – dar asta nu mă poate

(continuare în pag. 7)

(urmare din nr. 82-83/2004)

CAIETUL DE SARCINI, PROIECTUL şi CONTROLUL

Mai ştiţi de unde am plecat?

Exact de la Ministerul Sănătăţii, unde, într-un an s-au schimbat 4 miniştri. Nu au avut timp să înveţe nici unde-i „căcăstoarea" în Minister. Cât priveşte problemele sănătăţii ele sunt dificile în toată lumea. Chiar economii mai puţin mizere decât a noastră se descurcă din ce în ce mai greu. Într-o atare situaţie – care seamănă cu o cursă cu numeroase, variate, şi dificile obstacole, călăreţul şi calul ar fi trebuit să fie de calitate, bine antrenaţi, suficient informaţi şi dotaţi cu mult curaj şi ceva caracter. Da, aveţi dreptate: GREU LA DEAL CU BOII MICI...

Într-o atare situaţie, ministrul nu se alege pentru că este ţucălarul şef al preşedintelui ţării; nici pentru că struneşte bine controlul economic şi nici pentru că îl cheamă „brânzeu". Nu vei încredinţa comanda unui Airbus unuia pentru că este membru de partid, prieten cu portarul aeroportului sau, pentru că, Doamne fereşte, (dar se pare că pe români, în această privinţă Dumnezeu nu-i fereşte), a depus o sumă mai gogonată în puşculiţa partidului. Nu. Pentru aşa ceva trebuie să trebuie să treacă nişte probe: profesionale – mai ales, medicale – obligatoriu, comportamentale etc. Declaraţia de avere este o prostie. Nimeni nu va spune adevărul. În schimb, serviciile secrete vor face cea ce se făcea în România dinaintea dezastrului când un ofiţer dorea să se căsătorească cu o fată sau dacă o funcţionară de la BNR era amorezată – „lulea" de un neica-nimeni etc. Nu trebuie să spui lumii ce ai şi unde-i ţii. Că nu suntem vânzători de ponturi pentru spărgători. Dar îi atragi atenţie pretendentului, aşa, politicos şi amical, că „aiasta nu se poate, Majestate"!

Aşadar, după ce au fost verificaţi câţiva pretendenţi sau câţiva propuşi de una, de alta, de altul sau de alţii., atunci i se predă – sau li se predă CAIETUL DE SARCINI pe care trebuie să-l întocmească o echipă formată pe criterii profesionale şi nu partinice. Acolo vor trebui prezentate, analizate şi evaluate, în funcţie de importanţa problemelor Ministerului Sănătăţii – care, după părerea noastră, ar fi ZIDURILE, TEHNICA, şi TEHNOLOGIA, CADRELE MEDICALE, CADRELE AUXILIARE, PERSONALUL AJUTĂTOR, EXTERNALIZAREA ANUMITOR SERVICII, MEDICINA PRIMARĂ (MEDICUL DE FAMILIE), CERCETAREA MEDICALĂ, MEDICAMENTUL, MEDICINILE ALTERNATIVE, PROFILAXIA, MEDICINA PRIVATĂ, LUMEA etc.

Nu le voi detalia. Şi pentru că s-au tăiat prea mulţi din copacii ţării ca să fie făcuţi hârtie – ceea ce nu e bine, iar în al doilea rând pentru că ideile costă; şi pe mine nu mă plăteşte nimeni.

Dânsul sau dânşii vor trebui să vină cu un „proiect" care să acopere „sarcinile" din caietul mai sus amintit, să stabilească cum va realiza – şi dacă-l poate realiza, *cu cine* – altfel spus oamenii, cu ce deci tehnologia necesară, *când* ordinea şi data la care vor funcţiona diversele obiective, cât va costa, ce pretenţii are – (salariul, locuinţa, indemnizaţii speciale etc.), dar şi *cu ce* va garanta realizarea acestor promisiuni!

Se analizează raportul sau rapoartele privind PROIECTUL şi se stabileşte alesul. Cu care se va face un contract precis, clar, cu date, răsplată sau sancţiuni.

La închiderea acţiunii care poate dura patru ani dar poate depăşi acest termen dacă contractul a fost semnat pe un termen mai lung – cei care au întocmit caietul de sarcini vor verifica dacă au fost respectate atât ceea ce au propus ei cât şi ceea ce s-a adăugat la proiectul aprobat şi pus în practică.

După părerea noastră MINISTRUL SĂNĂTĂŢII nu are a se ocupa decât de SĂNĂTATEA PUBLICĂ. În ce priveşte îngrijirea sănătăţii – profilaxia se va afla sub control MS în timp ce bolnavii vor fi în seama CASEI SĂNĂTĂŢII pentru cei asiguraţi – casă ce va fi cu totul independentă de Ministerul Sănătăţii ca şi de Ministerul de Finanţe.

În ce priveşte banii, fiind ai asiguraţilor, singurii care au voie să controleze utilizarea lor va fi numai a celor care plătesc asigurarea.

Pentru cei care nu plătesc asigurarea de boală se va crea un pachet minim de îngrijire medicală care va fi suportat, fie de comunităţile locale, fie de la buget – dacă există o atare acoperire financiară, fie din acţiuni filantropice.

Un domeniu care va trebui finanţat, sprijinit şi controlat de MS este cel al cercetării medicale – care poate fi privatizat menţinându-se însă o relaţie nemijlocită cu Ministerul Sănătăţii, el fiind cel ce trebuie să ţină seama de nevoile populaţiei din punct de vedere sanitar şi în consecinţă să angajeze colaborarea cu cercetarea.

dr. Doru MIHAIL

(urmare din pag. 6)

* **(LECŢIA...)** împiedica să vorbesc.

Toată istoria este plină de indivizi care au vorbit fără să fie ascultaţi. Sau doar mai târziu; uneori prea târziu.

Dar, eu vă aştept.

Prelegerea viitoare – prima ramură a „amurgului" va cuteza să cerceteze „amurgul limbii medicale tradiţionale" pentru că nu trebuie să uităm că la „început a fost cuvântul".

Fără de care se pare – sau cel puţin aşa susţin unii dintre noi, că, în lumea noastră, nu este posibil nimic; nici gândire, nici ştiinţă, nici, mai ales, politică.

Poate nici iubire.

* Lucrurile neaşteptate se întâmplă mai des decât cele în care se speră. – (**Plaut, Mostellaria**, I, 3);

* „Adu-ţi aminte de judecata lui, că aşa va fi şi a ta; mie ieri, ţie azi. – (**Cartea înţelepciunii lui Iisus Sirah**, XXXVIII, 24).

(urmare din pag. 1)

* **(PORTRET...)** Nu se poate discuta cu un demagog pentru că el se află într-un sistem închis, despre care, spunea Koestler, ar avea 3 caracteristici:

- el deţine adevărul absolut prin care se pot explica toate fenomenele şi se pot vindeca toate relele – (în România treburile merg prost din cauza „moştenirii"... , „legionarilor", „guvernării Constantinescu"; „nu se poate îndrepta o nedreptate prin altă nedreptate" şi, în consecinţă, nu poţi returna banii furaţi celor care s-au înscris să obţină un automobil Dacia, nu poţi returna bunurile furate de PCR de la ţăranii, muncitorii, boierii, meseriaşii şi negustorii ţării pentru că îi vei păgubi pe cei ce le-au FURAT etc.) Logic! şi demagogic!

- indiferent de cauze, el recurge la un singur tratament – precum medicii de altădată care nu foloseau decât clistirul şi sângerarea

- sistemul nu poate fi respins de fapte; oricât de mulţi baroni s-ar lăfăi în România, demagogul nu vede nici unul; toată lumea i-a văzut pe mineri cotonogind populaţia numai demagogul îi vede pe post de horticultori plantând flori.

Iar un atare sistem anulează orice critică; demagogul este infailibil, partidul are totdeauna dreptate etc.

REGULA a V-a: demagogul flatează aşa zisul creier reptilian. Se ştie că nu avem un creier format dintr-o singură bucată ci este format dintr-un creier reptilian – acolo cuibărindu-se foamea, sexualitatea, agresivitatea, frica de moarte, instinctul de conservare – din cel „limbic" – sediul gustului, mirosului, emoţiile noastre (mania, entuziasmul, ura etc. – făcând parte – împreună cu cel reptilian din „creierul arhaic". Totul se află ascuns sub o masă de materie cenuşie, reprezentând cele 10 miliarde de neuroni ai neocortexului locaşul limbajului, logicii, raţiuniii – calităţi despre care credem noi că ne dau dreptul de a fi „OAMENI".

Cât timp între creierul arhaic şi neocortex există o armonie – totul merge cum trebuie – dar dacă cel reptilian cucereşte comanda şi trimite neurocortexul la coteţ atunci vei afla că reptilianul ignoră democraţia şi că dacă faci apel la el, faci apel la crocodilul din noi. Pe acesta îl asmute demagogul „atunci când vorbeşte despre „lăcomia feroce a negustorilor", despre „moartea intelectualilor" sau „steagurile verzi ale legionarilor".

REGULA a VI-a: Demagogul simplifică totul. De ce să te risipeşti într-un discurs raţional, logic, complex, nuanţat, când te poţi limita la câteva afirmaţii elementare. Care nu trebuie să fie nici noi, nici originale, nici adevărate, nici, măcar, interesante;

REGULA a VII-a: Demagogului îi plac ordinea, pedeapsa sănătoasă, şi pasul în cadenţă. Cultul autorităţii scaldă toate discursurile lui. Se ajunge la afirmaţia paradoxală – „represiunea înseamnă libertate" – ceea ce ne aminteşte de „1984" a lui George Orwel: „libertatea înseamnă sclavie!"

Ceea ce promite demagogul: să facă ordine „un preşedinte pentru liniştea noastră", să facă curăţenie – eventual cu „buldozerul muncitoresc", ca în Piaţa Universităţii sau cu tancurile ca în Piaţa „Tian-an-men!"

REGULA a VIII-a: demagogul inventează o democraţie proprie – aşa zisa „democraţie originală" – precum Peron care opunea contra comunismului colectivist şi capitalismului dezumanizat – „justiţialismul".

(Avem şi noi un Peron balcanic la dispoziţie – deşi pare, azi, cu termenul de utilizare expirat!)

REGULA a IX-a: demagogul vede pretutindeni opozanţi distructivi, cumetrii, monarhişti anacronici etc.

REGULA a X-a: Orice demagog se crede un salvator care ne scapă din ghearele celor trei rele: pericolul extern, criza economică şi un război civil iminent. El stabileşte ordinea, armonia, lefurile, legile, pedepsele, vinovaţii, protejează sărmanii, diminuează sărăcia, indică justiţiei ce să hotărască şi tot el le anulează hotărârile.

Duşmanii demagogului?

În primul rând presa. Cu excepţia celei formate din aplaudaci. Al căror şef de gaşcă, acum e, faimosul Horică...

Apoi opoziţia – care, din fericire pentru trecutul, prezentul şi viitorul demagogului se comportă ca în povestea Curiaţilor şi Horaţilor.

În al treilea rând, societatea civilă. Care-i la fel de unită precum opoziţia.

Aliaţii demagogului?

Securitatea – trecută, prezentă şi, sperăm, nu şi viitoare!

Cadrele fostului partid comunist.

Analfabetismul!

Şi nu, în ultimul rând, cozile de topor.

Fără de care pământul ar fi şi azi acoperit de păduri: care înseamnă oxigen, umbră, frumos, ascunzişuri pentru oamenii fugăriţi, pentru animalele hăituite de vânătorii lui Duvăz şi Năstase şi pentru viitorul planetei.

CEI ŞASE SERVITORI CINSTIŢI

Am în serviciul meu şase oameni
cinstiţi ce mă servesc –
Ei m-au învăţat tot ceea ce ştiu
Numele lor: CE
DE CE şi
CÂND şi
CUM
UNDE şi CINE

R. KIPLING

Poemul lui Kipling este rezumatul modului în care putem obţine cea mai mare parte din cunoştinţele noastre: Toată cercetarea ştiinţifică se sprijină pe clarificarea acestor 6 întrebări.

Dar utilizarea acestor – „şase servanţi onesti" nu este utilă numai în domeniul ştiinţei, ci în tot ceea ce ar trebui să fie o comunicare corectă, inteligibilă şi cât mai completă între oameni.

Prin 1969 am întâlnit într-o revistă medicală – JAMA – („Jurnalul Asociaţiei Medicale Americane") – un articol semnat din Richard Asher care dorea fie un îndrumător pentru medicii care-şi prezintă cercetările, observaţiile şi datele şi rezultatele activităţii lor profesionale.

aprilie 1969 / mai, 2004.

(continuare în pag. 9)

Doru MICHAIL

(urmare din pag. 8)

* **(CEI ŞASE...)**

Recitind notele mele de atunci mi-am dar că cei şase sunt azi mai actuali decât oricând şi că „libertatea" de a spune ceea ce gândeşti este mult mai insuportabilă decât cenzura unui Dulea oarecare.

Mai mult de cât atunci, azi scrisul unui „articol" îţi la mult timp şi cere un efort deosebit mai ales atunci când primul servant – CE – îţi impune să stabileşti CE AR TREBUI SĂ SCRIU DESPRE?

Pentru cine are o cotă adecvată de experienţă acumulată în minte – cu condiţia ca această minte „să fii ţinut minte" – şi pe care a amestecat-o cu alte modalităţi de a-şi completa informaţia (lecturi, conversaţii – şi, fireşte, o cantitate suficientă de imaginaţie) atunci ideile se produc spontan.

Dacă datele au hrănit „computerul intracranian" suficient şi adecvat atunci acestea trebuie să pună la dispoziţia proprietarului o cantitate de idei pe care le vei trimite lumii aşteptând ca ele să dea roade: fie să primeşti răspunsuri la incertitudinile şi întrebările tale, fie să le vezi preluate util pentru rezolvarea problemelor unora dintre noi, fie pentru că doreşti din altruism – (şi se ştie, că altruismul este un egoism bine temperat) – să-i ajuţi pe apropriaţii tăi.

În general – şi aici sunt de acord cu medicul mai sus citat – dificultăţile nu încep cu CE şi mai ales cu ceilalţi CINCI servanţi: „M-am gândit adesea, în timp ce încercăm să scriu un articol – de ce pe acest pământ am eu de făcut acest lucru plicticos şi adesea nerăsplătit"? În ce priveşte momeala banilor, afirmă R. Asher sunt tot atât de dornic de „parale" ca oricare altul, dar acest lucru nu este prea stimulant dat fiind că este nevoie de mult timp pentru a produce ceva demn de citit încât ai putea câştiga mult mai mult ducând mingile şi crosele unui jucător de golf sau suplinind un chelner dintr-un restaurant".

În ce priveşte bucuria de a-ţi vedea numele tipărit ea este foarte mare la tinereţe dar, cu vremea, pe măsură ce îmbătrâneşti, ca toate celelalte, se toceşte.

Dar, poate că motivul major este dorinţa firească de a spune tuturor că ai remarcat ceva deosebit, sau neobişnuit, un impuls pe care mulţi dintre noi îl simt atunci când sunt martorii unei mari nedreptăţi, invaziei unor mincinoşi, apariţiei unor fenomene ce ni se par imorale, ucigaşe, inacceptabile.

Sau, pur şi simplu, reacţia unui om care-şi vede aproapele ameninţat de o mare primejdie. Cum, se află, azi România!

CÂND să scrii?

Fireşte, atunci când ai ceva de spus. Dar având grijă să-ţi asiguri răgazul necesar pentru a te gândi la ceea ce vrei să spui cum să faci, cui te adresezi etc.

Şi un sfat practic: nu-ţi nota gândurile pe care urmează să le plămădeşti într-un articol „definitiv" pe spinarea unui plic sau pe o hârtie volantă ci într-un carnet ad-hoc şi nu uita să adaugi tot ceea ce ţi se pare util pentru redactarea finală.

Încă ceva: ideile ce-ţi vin pe neaşteptate – în timp ce eşti pe bicicletă, în autobuz, la Sf. Liturghie sau în vis trebuie transcrise imediat – pe substratul mai sus amintit.

Vei evita şi regretele, şi timpul pierdut în căutarea unor idei, informaţii, aluzii, amintiri pe care adesea nu le vei mai regăsi.

(Să nu te iei după Jules Renard care susţinea că „să nu regreţi peştele ce ţi-a scăpat din undiţă că s-a dus la fund să se îngraşe şi tot tu o să-l prinzi". Nu este totdeauna adevărat!)

Pur şi simplu: aşeza-te la masa de scris şi scrie.

Nu ai început? Nu-i nimic, începe mai dincolo. Şi va veni şi începutul. Mai târziu.

Camil Petrescu o invita pe doamna T din „Patul lui Procust" să scrie aşa cum ai scrie un proces verbal. Pentru că ştia şi el că apoi „este nevoie de o jonglerie masivă cu vorbele şi cu frazele schimbătoare înainte de a crea ceva coerent". Adesea prima „tragere" se produce în capul nostru dar numai atunci când ai aşezat-o pe hârtie începi să meditezi la o formă mai adecvată. Şi am auzit mulţi scriitori – între alţii, Neagu Djuvara – că nu poţi să scrii decât cu un condei sau un toc cu cerneală.

Unii spun chiar că-i foarte indicat să faci apel la un toc şi o sticlă cu cerneală pentru că „e bine să întingi într-o sticlă cu cerneală ca să treacă timpul în care te gândeşti".

Dar nu-i suficient. Acum îl poţi transcrie şi vei avea o mulţime de surprize. Prima, esenţială, cantitatea de îmbunătăţirii pe care le vei face.

R. Asher susţine că „manuscrisul trebuie lăsat să fiarbă înnăbuşit într-un sertar pentru o săptămână sau două. Când îl vei reciti vei găsi că o mulţime de impurităţi ies la suprafaţă pe care ai datoria să le „smântâneşti". Uneori este chiar bine să repeţi operaţia şi alimentul – (pentru că asta-i în fond un „articol de ziar sau revistă") trebuie strecurat de mai multe ori printr-o „sită critică din ce în ce mai severă".

Să nu te superi dacă şi editorul va veni cu niscai propuneri: se vor elimina ţesuturile suprapoderale şi „Afrodita" minţii tale va căpăta o linie mai atrăgătoare şi un trup mai slăbuţ ce-i va permite să se mişte mai graţios decât în versiunea originală, mai „rubensiană".

Ar mai fi ceva de spus: să aşezi lucrurile în aşa fel încât lectura să fie cât mai confortabilă pentru viitorul tău lector".

Dar UNDE să scrii toate astea? Oriunde îţi cade bine. Unii iubesc să scrie cu aparatul de radio deschis; alţii la umbra nucului; alţii în picioare, la un pupitru înalt etc. dar oriunde aţi fi aveţi nevoie de un dicţionar. Dar unul ca lumea. Pentru că doar cu televizorul se poate minţi poporul ci mai ales cu DICŢIONARUL.

Poate că nu-i rău să beneficiaţi şi de sfaturile unui „ortograf".

Ar mai fi un „UNDE". Şi anume locul unde va fi publicat. Dacă eşti „legionar" atunci locurile astea sunt rarisime. Dacă nu atunci te va subvenţiona „culturalul", „societatea deschisă" sau alte „academii".

În sfârşit: CINE. Autorul unui articol nu poate fi decât cel ce-l semnează. Deşi în România – dar nu numai, există obiceiul ca „şefii" să semneze iar „negrii" să-l scrie sau, dacă apare şi numele adevăratului autor, acesta se află în spatele „baronilor".

„Idealul este să scrii neintimidat de teamă sau favorurile mulţimii. Dar, este bine să ştiţi, că, deşi, mulţi gândesc aşa puţini o fac. Să nu scrii nici pentru a plăcea, nici pentru a provoca, nici pentru a te conforma, nici pentru a combate ci doar pentru a transmite".

(continuare în pag. 10)

AFORISME DEFINITORII

* Muncim ca să putem trăi, râvnind cu trudă pentru Libertate şi Adevăr;

* Gândul e cel mai rapid „vehicul", el ne proiectează în prezent, în oglinda sufletului, în amintiri şi ecouri şi ne conduce instantaneu peste tot, de multe ori intuitiv, imaginar şi ingenios, descoperindu-ne spontan adevăruri pe care, în mod obişnuit prin efort fizic, nu reuşim toată viaţa să le cunoaştem;

* Cumpătarea ca şi răbdarea e stăpânire de sine;

* Gândurile sunt de mai multe feluri: premeditate conştient, impuse după interes; după curiozitate şi întâmplătoare; spontane, ocazionale, eventual de scurtă durată dar derutante, neconcludente (confuze), neliniştitoare şi fără folos;

* Noţiunile abstracte create şi denumite de om, ele au sferă şi conţinut apreciat după cantitatea şi calitatea lor; se derulează în spaţiu şi timp şi nu sunt veşnice;

* Peisajele mono sau pluricolorate alături de „lacrimile" scânteietoare ale ierbii şi florilor din dimineţile verii, alături de clipocitul izvoarelor ce-şi lovesc valurile de pietrele rotunjite şi colţuroase argintate de soare; ne înviorează trupul şi-i dau sufletului noblete, făcându-l mai bun, mai generos, mai prietenos, plin de iubire, de frumuseţe şi fericire exprimată atât în zâmbetele şi mişcările săltăreţe ale copiilor, cât şi în melancolia şi înţelepciunea bunicilor întineriţi de tumultul amintirilor de altă dată:

* Există oameni cu mai puţin sau chiar fără discernământ care cred în promisiuni deşarte şi, care, având mai puţine suspiciuni, n-au nici decepţii, nici remuşcări morale în activitatea lor oficial-socială, implicit în relaţiile personale, familiare cu semenii, sau în cele familiale, trăite zilnic împreună cu familia la masă şi în aceeaşi casă.

Simion GIURGECA

(urmare din pag. 9)

***(CEI ŞASE...)**

Cu condiţia să ia ce. Pentru că nu mai este nevoie doar „de cuvinte goale ce din coadă au să sune". Din astea avem de ajuns.

Dar nu doar acestea-s activităţile celor 6. ci mult mai multe altele: în orice domeniu veţi veni cu gândurile dvs. totdeauna va trebui să stabiliţi „despre ce este vorba" – fie că este vorba de un caz politic, medical sau moral, DE CE se produce corupţia sau SIDA şi bancruta frauduloasă, şi CÂND – în ce circumstanţe s-a prăbuşit comunismul dar de ce au supravieţuit comuniştii, - care, fireşte, nu şi-au vândut ţara – nu din patriotism, precum clamează ei, ci pentru că dacă o vindeau le-ar fi venit mai greu să o fure; şi, fireşte, trebuie să descâlciţi MECANISMUL, adică CUM s-au petrecut toate acestea.

Veţi încheia – orice domeniu aţi aborda, cu CINE-i vinovatul, CINE trage sforile, CINE plăteşte pagubele, CINE suferă.

Iar toate aceste isprăvi trebuie că se întâmplă

(urmare din pag. 2)

***(Cuibul...)** unele din pornirile sale pentru a-şi reface puterile în flacăra normelor legionare.

Care trebuie să fie atitudinea legionarului pedepsit?

Când înţelegi semnificaţia pedepsei, înseamnă că ai trecut prima etapă care alungă trecutul. Atitudinea legionarului trebuie să fie a demnităţii, a curajului şi a credinţei. Nu trebuie să se supere şi să considere această măsură ca pe o atingere a personalităţii sale. Aşa spune Corneliu Codreanu:

„Ceea ce este cel mai important, de altfel, este felul elegant, demn, înţelegător prin care un legionar primeşte şi-şi execută pedeapsa. El îşi recunoaşte greşeala; nu se supără, nu se revoltă; o execută şi decide să-şi recucerească poziţia pierdută printr-o atitudine meritorie".[1)]

Pedeapsa nu dăunează legionarului. Ea poate să afecteze treptele cele mai înalte ale ierarhiei, pentru că gradele şi funcţiile sunt acordate pentru fapte concrete care nu au nimic comun cu anumite pedepse.

Odată cu terminarea pedepsei, legionarul se prezintă la şeful său direct şi îi spune că este pregătit să-şi reia locul în cuib. Numai că el trebuie să arate că lecţia i-a servit şi că procesul de înălţare spirituală a început. Un legionar trebuie să devină un exemplu de corectitudine şi demnitate pentru camarazii săi.

(va urma)

[1)] Corneliu Codreanu, „Cărticica şefului de cuib".

UNDEVA.

În cazul mai sus descris, UNDE are un răspuns precis: ROMÂNIA.

Dar fiecare dintre dvs. îi poate servi pe cei 6 în orice domeniu, în orice istorie, în orice activitate. Pentru că ori unde va trebui să răspundeţi la cele 6 întrebări:

CE SE PETRECE?
DE CE aşa şi nu altfel;
CÂND?
CUM, adică prin ce mecanism?
UNDE? - şi

În funcţie de cele povestite – CINE-i vinovatul, CINE-i cauzatorul – pentru că nu toate faptele descrise nu sunt decât cele nefăcute, nedorite şi drăceşti, CINE trebuie să răspundă şi CINE sunt cei care nu au făcut ce se cuvine spre îndreptare, înfăptuire sau vindecare.

VASILE ROŞU

* Ne-a părăsit, pe 18/05. 2004, şi a fost înmormântat de „Înălţarea Domnului", la Cimitirul Bellu Ortodox, **Vasile Roşu** (n. 1925), vicepreşedinte al „**Fundaţiei Române pentru Cultură şi Educaţie BUNA VESTIRE**" şi colaborator al revistei noastre. **Vasile Roşu** a aparţinut Mişcării Legionare şi pentru ea a suferit ani grei de temniţă politică. Avea un condei bun şi o inimă curată, cu dragostea faţă de Iisus Hristos, Biserică, ţară şi camarazi. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Armaghedoanele văzute de Mihai Eminescu

„Nu există, în adevăr, decât două forme ale tiranie şi decadenţei unui stat: despotismul şi demagogia. Şi despotismul îi egalizează pe oameni, supunându-i unuia singur, lăsând să degenereze cele mai nobile facultăţi ale lor, patimile bune şi inteligenţa; demagogia are acelaşi efect fatal prin indiferentismul pe care-l inspiră naturilor deschise şi mari când văd, în jurul lor, biruinţa constantă a mediocrităţii şi şiretlicului. (Aceasta-i una din cauzele majore care face ca 40-50% dintre electorii României să afirme că nu vor mai merge la urne; n. n.)

„Repetăm o idee ce aparţine lui Montesquieu: „primejdiile ce pândesc un stat liber *se află totdeauna înăuntru, nu în afară*. A asigura *folosirea libertăţii* şi a-i *limita abuzurile*, iată menirea unui partid conservator într-o ţară liberă. Nu Cartagina a învins pe romani atâta vreme cât la ei domnea libertatea disciplinată ce i-a ridicat atât de sus; ceea ce a dărâmat Roma şi a umilit-o a fost DEMAGOGIA cu cele două forme ale ei – a MASELOR şi a DESPOŢILOR.

„Există chestiuni de politică generală, de război sau pace, de întinse şi mari reforme sociale a căror realizare determină epoci întregi ale istoriei care nu sunt şi nu pot fi puse la cale în comiţii formate din oameni ocupaţi cu munca zilnică şi mânaţi de interesele lor zilnice". (Se ştie, în proverbele românilor, că nu poţi fi în acelaşi timp şi cu burta plină, şi cu sufletul în rai, şi scroafa în cocină şi slănina în pod). Aşa cum nu poţi conduce o ţară fiind în acelaşi timp profesor la patru universităţi diferite, situate în patru colţuri ale ţării, vânător pasionat al tuturor vieţuitoarelor care îşi mai ascund teama în pădurile distruse ale ţării, şi plimbăreţ internaţional într-o adevărată „întrecere socialistă" cu celălalt globtroteur al lumii – (Ion Iliescu; n. n.)

„În state demagogice se formează, pentru rezolvarea acestor chestiuni o clasă de politicieni, de patrioţi de meserie, fără trecut, fără tradiţii, care fac din politică o SPECULĂ, un MIJLOC DE TRAI" (iar lucrurile se traduc din franţuzeşte – iar azi, din engleză, într-o noapte şi sunt votate, la comandă – (unul pentru cinci) – a doua zi, când nu sunt transcrise şi impuse printr-o ordonanţă de urgenţă).

De aceea tâmpirea cu care ele se votează, de aceea lipsa de încredere în eficacitatea lor, de aceea multe legi născute moarte sau rămase cu buricele netăiate pentru că moaşa ce ar trebui să ticluiască modul de folosire este analfabetă.

„Despre o viaţă şi o evoluţie proprie a ideilor nici poate fi vorba. Istoria vorbeşte, în această privinţă, clar: o ţară unde toţi poruncesc şi nimeni nu ascultă, o ţară unde antiteza dintre partide se preface într-o adevărată duşmănie, unde domnul nu are putere – sau, înlocuit cu un preşedinte – nici dorinţa – să-i împace şi să-i îndrume pe calea bună – o asemenea ţară ESTE MENITĂ să FIE PRADĂ VECINILOR SĂI".

Pessima republica, plurimae leges.

„Cu cât este mai rău, cu cât mai abătut de la natură şi sensul sau firesc, cu atât se înmulţesc legile".

Aşadar, ceea ce a progresat în România post-comunistă nu este libertatea, nici principiul autonomiei locale – (care de altfel s-a vădit nocivă, chiar în puţinătatea ei, prin apariţia fenomenului „baronial", reeditarea secretarilor de partid fără controlul CC de altădată) – nici funcţionarea liberă a pârţilor pentru prosperitatea întregului ci omnipotenţa statului.

Statul e atât de omnipotent în România încât totul atârnă de centru – până şi numirea unui primar dintr-o comună rurală – totul este în bătaia ordonanţelor de dizolvare şi numire.

În acest moment, România are cel mai mare număr de miniştri pe cap de locuitor!

„Orice stat este în pericol – citâm mereu din Eminescu – de a fi guvernat de speculanţi de idei – (politicieni şi avocaţi) – de speculanţi de valori (cămătari şi gheşeftari) – vezi cazul ministrului Muncii, care a cumpărat imobile la preţuri mai mari decât cele practicate la New York), de speculanţi ai instinctului sexual, de cocote etc."

„La ce folosesc legile cele mai bine încropite şi cele mai echitabile – dacă agenţii însărcinaţi în a le aplica nu sunt nici inteligenţi, nici conştiincioşi, nici oneşti şi nu ţintesc decât interesele partidului la putere, decât profitul lor personal?

Asemenea legi nu pot înlocui MUNCA, PROBITATEA, CUNOŞTINŢA şi experienţele fiecărui individ în parte".

Sunt felurite mijloace de a nu spune adevărul – citează Eminescu ziarul „Românul"; sunt şi felurite mijloace de a-şi apropia pe nedrept averea statului. De pildă prin CUMUL . Aşa cum un prim ministru actual este profesor la patru facultăţi tot astfel pe vremea poetului, „un patriot roşu, avea şapte funcţii plătite, incompatibile una cu alta".

Un alt mijloc de subtilizare a averii este crearea de lefuri, diurne, comisioane – de mărime cu totul disproporţionată cu puterea de muncă şi cu priceperea individului angajat. (Vezi, azi, cazul Şeuleanu cu cele 80. 000. 000 lei lunar plus Vlaşca şi Teleormanul!).

Ce nu se poate la noi?

„La Dumnezeu şi în Ţara Românească toate sunt cu putinţă", spune un proverb.

De pildă aducerea la îndeplinire a sentinţelor definitive şi irevocabile – sunt pe vecie amânate sau înlăturate prin recursuri în anulare lansate de diferite „joiţe" şi „boureni" – fireşte la comanda unui „baboi" şi astfel justiţia subordonată politicii, a devenit o ficţiune şi nu mai există nici o garanţie pentru cele mai preţioase interese ale societăţii". „S-a făcut din justiţie – continuă Eminescu – unealta de ocară a partidului roşu – o sclavă a patimilor momentane, o îngăduitoare a apetiturilor, o creaţie a stării de corupţie".

Atunci, ca şi azi, există un imperativ despre care ne mai, 2004.

(continuare în pag. 13)

p. s. m.

PROTEST

Subsemnaţii, economist Petru C. Baciu, economist Petru Velescu şi ing. Ion I, Belciu, membri ai „Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici şi Luptători Anticomunişti", filiala Bacău, venim pe această cale să protestăm energic împotriva celor fără Dumnezeu şi comunişti inveteraţi, care au găsit cu cale să se opună construirii Catedralei Mântuirii Neamului în locul aşa-zisului monument al naţiunii române, de fapt monumentul închinat memoriei comuniştilor, trădători de neam şi patrie, din Parcul Carol – Bucureşti.

MOTIVAŢIE

Această construcţie, respectiv monumentul criminalilor comunişti şi-a trăit traiul pe vremea când comunismul era „în plină glorie" şi care a adus omenirii numai jale şi asasinate, în special românilor, care au avut de suferit lagăre şi închisorile aflate pe întreg teritoriul ţării noastre, unde în final au fost închişi peste **un milion** din fiii neamului nostru şi unde **au fost asasinaţi peste şase sute de mii** din cei care formau elita intelectualităţii poporului român, **în afara de cei care au fost asasinaţi în munţii de pe tot cuprinsul ţării noastre.** Aceşti criminali comunişti, care au învăţat cele mai perfecţionate metode de a omorî la şcoala KGB-istă şi cărora li s-au alăturat toate lepădăturile care au supt la ţâţa comunismului atoatestăpânitor în acea vreme au fost reprezentaţi de câteva mii de persoane care au pichetat monumentul din Parcul Carol manifestând pentru oprirea lucrărilor la Catedrala Mântuirii Neamului.

Ca unii care am suferit în închisorile şi lagărele comuniste din RPR şi RSR, **protestăm vehement** împotriva acestor lepădături care-şi aduc aminte cu durere de vremurile apuse pentru ei. Dar când vezi ce se petrece după 15 ani de la presupusa căderea comunismului, te apuca toate frigurile. Avem imensă admiraţie pentru **tânăra romăncă ce a protestat** în grămada de lepădături comuniste, fără a mai avea pe cineva alături pentru a o apăra. A fost bruscată, primind şi câteva palme. Marele păcat este că din cei 22 de milioane de români s-a găsit numai această tânără, singură dar plină de curaj care s-a ridicat împotriva atâtor nostalgici comunişti. Am fi mers şi noi acolo dar suntem bătrâni şi pe patul suferinţelor, provocate de timpurile „bune" prin care am trecut.

Toată admiraţia pentru această tânără şi părinţii care au crescut-o în spiritul credinţei străbune, cu dragoste pentru neam şi patrie.

Un alt exemplu, de această dată absolut negativ, i-l reprezenta Traian Băsescu. Acest individ s-a alăturat tagmei lui comuniste şi lupta pe toate căile, împotrivindu-se construirii Catedralei Mântuirii Neamului şi a tot ce-i românesc.

Apreciem cu toată sinceritatea poziţia Domnului ministru al Culturii şi Cultelor, dl acad. prof. Răzvan Teodorescu, care considera că acea „făcătură" din Parcul Carol nu este momentul istoric şi ca pe români nu-i interesează aşa ceva. Cinste domniei sale. Chiar dacă nişte inconştienţi de comunişti îi cer demisia, să nu se teamă, pentru că are alături poporul român. Afirmaţiile lui Ion Zubaşcu, care susţine cu ziarul *România liberă* că ar fi alături de comuniştii trădători ne creează cele mai mari tristeţi. Noi nu putem crede aşa ceva. Apoi vestea că Şerban Sturdza s-a alăturat acestei grupări de comunişti notorii susţinând că „este un nonsens să muţi monumentul din Parcul Carol" ne face să credem că şi el a fost un credincios activist al Partidului Comunist şi că a uitat prin ce foc şi pară a trecut neamul românesc. Mai cu seamă că-l ridică în slăvi pe acil Cucu. Domnia sa a uitat câte monumente au ras de pe faţa pământului „vrednici noştri înaintaşi – comuniştii"? Remus Cernea este preşedintele „Solidarităţii pentru Libertatea de Conştiinţă" pe care noi o numim „pentru libertatea celor fără conştiinţă". De asemenea acel Peter Derer, care din păcate conduce destinele arhitecţilor din România, vine cu nişte argumente de-a dreptul stupide, face nişte aprecieri aberante: „procedura de declasare trebuia să se bazeze pe avizul specialiştilor..."; „modul de alegere a terasei superioare a Parcului Carol pentru Catedrală este arbitrar"; şi acum ţineţi-vă bine: „procedura de declasare a unei părţi a Parcului şi a fostului monument (comunist) nu respectă cadrul legal, după care ar trebui să se conducă o ţară candidată la UE" (ce o fi având UE cu acest amărât de monument comunist!?). Şi modul în care s-a procedat este ilegal şi se constituie ca un precedent periculos pentru soarta parcurilor şi a monumentelor din România. Această situaţie î-l doare pe preşedintele UAR.

Dacă privim cu atenţie toate poliloghiile domnului Peter Derer ne putem da seama fără prea mari eforturi ce stă alături de cei mai noi notorii comunişti şi că le serveşte cauza în totalitate. Este nedrept că nişte intelectuali să lupte alături de cei care ne-au adus în această stare, când peste 80% din români trăiesc sub pragul celei mai crunte sărăcii. Este o crimă să gândim în felul acesta, să umblăm cu scuze şi subterfugii, pentru a se da undă verde la asemenea aberaţii.

Toate cele de mai sus au fost extrase din ziarul „România liberă" apărut la data de 24 aprilie a. c.

Pentru **monumentul care zace de mulţi ani în gunoaie la Câmpulung Muscel** nu se găseşte nici un om de acţiune care să facă ceva în acest scop. Cât despre comunişti nici vorba să se angajeze, pentru ca tocmai ei au fost cei care au distrus rezistenţa de la Nucşoara (familia Arnăuţoiu şi mulţii, care au fost ucişi de comunişti şi de securitatea acelor timpuri). Sunt foarte multe de spus mai ales copiilor care au fost duşi cu forţa în Parcul Carol, pentru a manifesta, ei ne ştiind ce au făcut comuniştii în cei cincizeci de ani de domnie. Aşa era şi pe vremea comunismului, când tineretul era scos la manifestaţii, munci voluntare şi alte forme de exploatare ale acestuia.

Ne oprim aici, mergându-ne la bunul Dumnezeu ca acest Parc Carol să nu mai fie blasfemiat gândindu-ne că **statuile regelui Carol I au fost distruse de comunişti fără a mai întreba pe nimeni.**

Pentru toate cele arătate mai sus, ne luăm răspunderea în faţa poporului român, a justiţiei şi nu în ultimul rând, în faţa conştiinţei noastre.

Români, treziţi-vă din somnul cel de moarte!

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Bacău, 26 aprilie 2004.

* **Semnează**:

Petru C. Baciu – economist;
Petru Velescu – economist;
Ioan I. Belciu – inginer;
Gheorghe Harapu;
Gheorghe Mîntulescu;
Mihai Păvăluţă;
Viorel Căpitanu;
Aneta Belciu;
Nicolae Păduraru.

(urmare din pag. 11)

***(Armaghedoanele...)** vorbesc cei de la care aşteptăm acceptul în 2007: „moralitate în alegeri, moralitate în administraţie, moralitate în justiţie – iată trebuinţele imperioase ale momentului".

Leacul propus de poet: „opoziţia de TOATE NUANŢELE unită asupra acestui program comun va fi sigură de triumful ei". (Din nefericire comuniştii au aplicat „politica cucului" şi au strecurat peste tot slugile, cârtiţele, mercenarii adecvaţi în aşa fel încât în locul unei opoziţii cât de cât unite avem una cu totul dezbinată şi dezlânată).

„Guvernul – mereu ne vorbeşte poetul, caută ca, uzând şi abuzând de atotputernicia sa, să transforme şi magistraţii în agenţi electorali".

În ce priveşte cele două sau trei armaghedoane apărute până acum, al căror titlu aminteşte de Biblie şi de un film marcant, ştim că românii au, cel puţin teoretic, libertatea de a gândi, de a scrie şi de a tipări tot ceea ce doresc – libertăţi care sunt garantate prin Constituţie.

Şi totuşi asistăm la acţiuni – arestări, percheziţii, agresări fizice, care demonstrează că „poluarea îndoctrinării comuniste" continuă să facă victime. De curând în două ziare centrale se cerea interzicerea unor publicaţii legionare sau dărâmarea „unor troiţe" care aminteau de asasinarea şi nu o dreaptă judecată, în ciuda Constituţiei şi legilor ţării a unor membri şi conducători ai Mişcării Legionare.

Replica lui Eminescu?

„Se poate oare pretinde că o ASERŢIUNE tipărită să cauzează cuiva o pagubă materială legitimă?

Dacă aserţiunea este adevărată adevărul nu poate avea pedeapsă şi nici nu poate să păgubească pe cineva: Când o aserţiunea ADEVĂRATĂ aduce cuiva o pagubă – ACELA MERITĂ SĂ O AIBE – activitatea aceluia este ades NELEGIUITĂ, reprobabilă şi reprobată, fie de legile statului, fie de morală şi nu vedem cum un adevăr – de orice fel ar fi – şi orice materie ar privi – ar putea fi întâmpinat cu o cerere de despăgubire sau pedeapsă.

Iar dacă aserţiunea este CALOMNIOASĂ atunci cel afectat poate cere despăgubire. Dar până ce nu se decide dacă este vorba de o calomnie nu se poate da o sentinţă.

Precum pentru un PREVENIT, înainte de a fi JUDECAT şi CONDAMNAT există prezumţia că NU ESTE VINOVAT – tot astfel pentru orice aserţiune scrisă şi tipărită există presupunerea că este ADEVĂRATĂ – deci NEVINOVATĂ – înainte de a se statua contrariul de judecătorii ei fireşti".

S-au petrecut, în zilele noastre, unele fapte care dovedesc că răul despre care vorbea Eminescu acum peste 125 de ani persistă. Nu numai că cei care au redactat armaghedoanele au fost hăituiţi; nu numai că ziarişti care atunci când este vorba despre ceea ce scriu ei pretind să le fie respectate toate drepturile înscrise în Constituţie, cer INTERVENŢIA STATULUI împotriva altor ziarişti şi publicaţiilor acestora – pentru că „ESTE VORBA DE AMENINŢĂRI LA ADRESA DEMOCRAŢIEI" dar – şi, mai ales, că, Justiţia, diversele Procuraturi înfiinţate ad-hoc, preşedintele TUTUROR ROMÂNILOR cum se laudă că ar fi devenit după alegerea sa de acum pentru ani – dl Iliescu nu au limpezit afirmaţiile cuprinse în armaghedoane: sunt, sau nu, VINOVAŢII cei amintiţi în acele ACTE ACUZATOARE.

Da sau NU?

Cum puteai lăsa să se scurgă pe babeţica primului ministru acuzaţii atât de infamante ca cele citite acolo? – zice dl preşedinte

Nu vă este milă de dânsul, tată de copii, constructor de multiple case, profesor la mai multe Universităţi, posesor de atâtea ouă încât nu şi le poate număra singur?

Noi însă continuăm să aşteptăm rezultatele trudei dvs – domnilor judecători. Iar noi suntem „poporul" în numele căruia s-au ouat atâtea infamii.

ECONOMIA FASCISTĂ văzută de un ANTIFASCIST.

Nu ştiu dacă P. Milza autorul biografiei lui Mussolini – aproape 1000 de pagini, editată de Fayard în 1999, spune sau nu adevărul dar în mod singur nu este nici admiratorul fascismului întemeiat de DUX şi nici fan al lui Benito Mussolini. Se pare însă că, decis să ţină cumpăna dreaptă între adevăr şi noianul de minciuni care a invadat lumea în ultimii 50 ani scrie următoarele:

„di Stefani (numit de Mussolini în postul de ministru de Finanţe) credea în virtuţile fără defect ale „mâinii invizibile" – adică mecanismelor spontane ale economiei şi credea că soluţionarea crizei italiene se afla în eliminarea SECHELELOR DIRIJISTE din vremea războiului. (Dirigism pe care actuala conducere a României nu numai că-l menţine ci îl accentuează). (...). Prima lui grijă a fost să dea asigurări proprietarilor şi să restabilească încrederea mediilor de afaceri, italiene şi străine. Asta înseamnă o REFORMĂ FISCALĂ DESTINATĂ SĂ ÎNCURAJEZE INVESTIŢIILE – (ceea ce nu s-a făcut la noi în ultimii 15 ani). În decembrie 1923 – deci la un an de la venirea la putere această fiscalitate complicată cu caracter excepţional a fost înlocuită printr-un impozit progresiv pe venit în timp ce taxele pe consum asupra obiectelor de lux erau înlocuite cu un drept uniform de 2-3% pe vânzări.

Ca să încurajeze investiţiile a scutit de impozitul pe venit TOATE INVESTIŢIILE PE TERMEN LUNG; a renunţat pentru 25 de ani la taxa pe imobilele construite şi, după un an, în 1924, a scăzut procentul impozitelor pe venit. A desfiinţat TOT CEEA CE MAI EXISTA DIN SISTEMUL DIRIJIST DIN TIMPUL RĂZBOIULUI; a suprimat comisiile de control asupra PREŢURILOR şi CHIRILOR (nu le-a înfiinţat cum vrea să facă „cap pătrat cu mână sa de fier") a eliminat subvenţiile acordate cooperativelor; a pornit ofensiva contra NAŢIONALIZĂRILOR; a abolit monopolul asigurărilor, exploatarea reţelei telefonice de către stat sau fabricarea chibriturilor.

„Rezultatele acestei politici au fost în ansamblul lor

(continuare în pag. 14)

Tacitus jr.

(urmare din pag. 13)

*(**ECONOMIA FASCISTĂ...**) satisfăcătoare şi au determinat ralierea a numeroşi italieni la regimul instaurat de Mussolini. Din 1921 în 1924 – adică în TREI ANI – VENITUL NAŢIONAL PE LOCUITOR s-a dublat în raport cu cei 5 ani precedenţi; salariile reale au crescut cu 10% iar numărul şomerilor a trecut de la peste 500. 000 la 122. 000; comerţul exterior a beneficiat de politica vamală deschisă iar dacă balanţa comercială era încă deficitară în 1924, totuşi exporturile acopereau 75% din importuri comparativ cu 47% în 1921.

Iar măsurile drastice luate de di Stefani care a eliminat subvenţiile pentru preţurile „politice" şi a redus atât cheltuielile militare şi administrative au dus la primul buget echilibrat în 1925. (România după ce MAI LUNGĂ PERIOADĂ de pace din istoria ei are azi cel mai mare contingent de generali din ultima sută de ani, generali care în afara gloanţelor trase la revoluţia din Decembrie – culminând cu Otopeni nu au alte fapte de arme remarcabile; iar cheltuielile administrative cresc continu).

Aşa cum era de aşteptat măsurile lui di Stefani au avut şi efecte secundare – lucru ştiut din medicină: orice medicament eficace are şi acţiuni nedorite: s-a produs ceea ce se numeşte SUPRAÎNCĂLZIREA ECONOMIEI (inflaţie, deprecierea monezii naţionale, febra consumului prin creşterea salariilor etc.). tratamentul aplicat a frânat „supraîncălzirea" dar activitatea s-a frânat şi ea.

În locul lui di Stefani a fost chemat VOLPI – preşedintele asociaţiei italiene al societăţilor pe acţiuni, ostil oricărei intervenţii a statului în viaţa economică.

Spre deosebire de di Stefani care era precupat de cauzele „supranîncălzirii", Volpi a fost preocupat de efecte şi credea că s-ar putea trece acest impas acceptând câţiva ani o inflaţie controlată şi moderată, lucru ce l-a nemulţumit de Mussolini care afirma că nici un stat cu monedă slabă nu poate juca un rol de prim plan în lume.

În iulie 1927, printr-o serie de măsuri severe, lira italiană se redresează spectaculos dar consecinţele acestei stabilizări silite au fost mai puţin fericite: clienţii străini nu au mai făcut comenzi în Italia; reducerea consumului interior a determinat implicit pe cea a producţiei (evident nu aşa uluitoare ca cea realizată în ultimii 15 ani în România) (Faţă de indicele 100 în 1922 scăderea a fost la 198 în 1926 şi 163 în 1927).

Bătăliile pentru apărarea lirei au început cu cea a grâului – şi „a fost incontestabil, o reuşită: randamentele au crescut cu 50% iar producţia a trecut de la 50 milioane de quintale în 1924 la 80 de milioane în 1930 – ceea ce au dus la eliminarea importului".

Dar efortul asigurării unei autarhii economice alimentare a determinat o serie de efecte negative: preţuri mari pentru produsele din ţară, reducerea intrărilor de devize deoarece fructele şi legumele au fost neglijate – dar şi efecte pozitive determinând o politică de cucerire a unor terenuri nefolosite prin drenaje, irigaţii, reîmpăduriri, secarea bălţilor, totul integrat în ceea ce s-a numit „bonificarea integrală":

odată cu realizarea unor terenuri de cultură trebuia creată o întreagă infrastructură – drumuri, locuinţe, oraşe cu centre comerciale şi sociale pentru a permite colonilor să se instaleze (Nu se dă 20 de salarii minerilor din Valea Jiului ca să-i bea sau şi să-şi cumpere televizoare color – ci li se dă UN LOC DE MUNCĂ singura soluţie reală a şomajului şi semn al unei politici sociale sănătoase).

Au fost asanate MILIOANE de hectare în Valea Padului şi în jurul Romei desfiinţându-se şi sursele maligne din aşa numitele „mlaştini pontine".

După primii cinci ani de guvernare Mussolini va afirma – intre altele – că „a făcut deratizarea a milioane de locuinţe pentru a elimina rozătoarele care ne aduc din Orient maladii contagioase şi multe alte lucruri agreabile precum febra galbenă şi BOLŞEVISMUL". Pelagra a dispărut iar mortalitatea prin malarie a scăzut masiv.

Nu era însă mulţumit – intre altele pentru că tuberculoza, cancerul, maladiilor mintale şi sinuciderile nu scădeau dar mai ales pentru că există un alt RĂU UCIGAŞ pentru orice civilizaţie: DENATALITATEA.

Nu există „un mare popor" susţinea el fără o demografie puternică şi un tineret numeros.

Dar Mossolini nu întorcea spatele modernizării şi nu era vorba de desindustrializarea Italiei ci dorea să limiteze efectele perverse ale industrializării şi urbanizării sălbatice – (precum cea dezlănţuită de stihia comunistă şi prostia ceauşisto-iliesciană în România) – modificându-le spiritul şi comportarea italienilor.

Dorind ca la mijlocul secolului Italia să atingă 60 milioane de cetăţeni s-a pus în mişcare o „OPERĂ NAŢIONALĂ" pentru maternitate şi copii însoţită de un imens efort propagandistic la care s-a asociat şi Biserica Catolică plus, atunci când rezultatele nu păreau suficient de satisfăcătoare să se adauge „impozitul pe celibat", scutiri fiscale pentru cei cu copii mulţi (şi nu sume de bani date familiilor de ţigani care nu produceau nimic altceva de cât copii), promovarea în locuri de muncă mai bine plătite a celor cu copii mai mulţi etc.

Succesele ca şi efectele secundare, negative, ale politicii fasciste în ce priveşte economia merită să fie cu atenţie studiate. Ar fi mult mai util de cât sloganul la modă timp de peste 50 de ani – „Jos fasciştii!"

(urmare din pag. 3)

* **(România...)** şi să numărăm „zecile de demnitari" rămaşi lor de la „omizile verzi". Da' te pomeneşti că, urmând tendinţa din urmă a apărătorilor ăstora, şi ăştia erau tot „omizile verzi". Răutu, Brucan etc. „omizi verzi"? Hai că-i tare malversaţiunea! Nu v-aţi gândit îndeajuns. Consultaţi vol. II din „Securitatea şi evrei" şi vedeţi că „memorialiştii" de acolo v-au luat-o înainte. Bolşevicii, kominterniştii „chinezi" erau „omizi verzi". Se dau şi nume de astfel de „fascişti"! Şi de aceea a eşuat comunismul! Vă spune cartea cu pricina. Băieţii era masochişti! Adică practicau „ura de sine!" Bine, şi atunci ce vină am eu nepracticant al „uri de sine"? Existenţa dumitale – îmi va zice cel cu „ura de sine" – mă face să mă urăsc pentru ceea ce sunt şi pentru ca să nu mă mai urăsc te bag la închisoare, te ucid! Aşa-i că-i un raţionament perfect, Adina Mutăr? Mai plimbă matale ursul ziaristici şi pe alte meleaguri. Nu de alta, da', poate, ai treabă pe acolo şi noi te reţinem!

BĂRBAŢI ROMÂNI!

Ne întrebăm şi vă întrebăm dacă mai există bărbaţi în ţara aceasta? Întrebăm aceasta pentru că nu se aude nici un glas de protest faţă de umilinţele la care sunteţi şi suntem supuşi...

Lacrimile martirilor noştri, lacrimile copiilor noştri vânduţi, ale copiilor flămânzi nu tulburâ oare inimile şi somnul femeilor noastre?

Fraţi români, bărbaţi ai acestei ţări, v-aţi întrebat dacă este întâmplător că, în acelaşi timp în care se demolează statuia din Piaţa Obor, ridicată în memoria ţăranilor ucişi la 1907, se dă undă verde pentru reamplasarea la Arad a statuii generalilor călăi unguri?

V-aţi întrebat de ce s-a trecut peste voinţa poporului român şi s-au adus sicriul cu cadavrul sceleratului Carol al II-lea, noaptea, şi la căpătâiul lui se afla ministrul Culturii şi Cultelor Răzvan Teodorescu?

V-aţi întrebat de ce acest ministru, ne-român, şi ne-creştin ţine morţiş să se construiască în timpul acestei crunte sărăcii Catedrala Mântuirii Neamului? Credeţi că din evlavie? Nu ne vine să credem! Ne întrebăm dacă nu s-a mântuit poporul român în urma suferinţelor şi umilinţelor la care a fost supus până acum? Acest Răzvan Teodorescu nu este oare chiar calul troian menit să compromită Biserica Ortodoxă Română, s-o desolidarizeze de poporul român?

Vedem că peste voinţa acestui popor stă voinţa şefului Ministerului Culturii şi peste a acestuia cel ce domneşte în reşedinţa Domnitorului Alexandru Ioan Cuza, domnitorul care l-a sărutat pe Ion Roată pentru a-i reda demnitatea.

Tot actualul şef al Culturii şi Cultelor din România a aprobat apariţia unui tratat de istorie în care autorul acestui tratat afirmă că în acest spaţiu mioritic, al nostru, *înaintea românilor a fost locuit de evrei şi unguri.* Cum este posibil aşa ceva?

Cum vom şterge, fraţi români, această ofensă când şi pietrele poartă căciuli româneşti?

Vă las pe voi, bărbaţi români, să-i cereţi socoteală acestui ministru ne-român şi ne-creştin, care se comportă ca un dictator şi ca un duşman al poporului român!

Aduceţi-i aminte zicala cu mămăliga, care, cu cât o fierbi mai mult, cu atât va răbufni mai tare!

Iar dacă numai de la noi se cere „reconciliere" şi „gesturi" de bunăvoinţă, atunci să se ştie că mai există şi o altă zicală: „Îşi fac de dragoste!..."

Suntem, totuşi, un popor mândru...

Celor ce acum ne umilesc le spunem:

„Îşi fac de dragoste!"

Dumnezeu are ultimul cuvânt!

Costică ZDROBIŞ

---

* Redacţia nu subscrie în totalitate la aliniatul 5 al acestui protest, protest altfel perfect justificat.

Redacţia înţelege disperarea autorului.

SIC COGITO

Lui Corneliu Zelea Codreanu.

Vrăjit de azurul sufletului Său
Şi de înalta Sa personalitate,
am încercat, împins de Dumnezeu,
să-nsăilez – şi poate pe dreptate –
crâmpeie de gândire, firave nestemate...
De-am reuşit, dor timpul poate spune
şi cei dotaţi de – Apollo cu talent.
Eu n-am ţintit nicicând după renume,
care adesea este un prea stupid neant!...

Pe Căpitan îl ştiu din cele scrise,
din cele spuse de pătimitori;
din plânsul albăstrelelor, din vise;
din freamătul pădurii, uneori!...
Din murmurul izvoarelor de munte,
Din vuietul furtunii, din ţipăt de cocori;
din stâncile tocite de vreme în Carpaţi,
din codrii Bucovinei, ai săi fraţi;
din corul îngeresc zvonit în miez de noapte,
din gânguritul pruncului care vrea lapte...

Chiar şi duiosul dar glumeţul zefirel,
sărutând florile, grăieşte despre El!
L-a întâlnit la Mare, la Dobrina
şi căţărat pe ziduri, pe vârf la Nicolina.
Pe drum săpat în stâncă cu ai Săi „năzdrăvani"
La Arnota; pe schele de biserici, în mândrul Drăgăşani...
Oriunde-n Ţara asta se construia ceva,
Corneliu, sfântul nostru, acolo se afla...

Căpitanul trăieşte în ramu-mbobocit,
în gingăşia florii din piscu-nzăpezit;
pe plaiul mioritic, de Neamul Său cântat;
în surâs de copil şi în tristul oftat
al celor care-ndură tăcuţi biciul hain
al crudului proclet, de-aicea sau străin!...
Căpitanul trăieşte şi veşnic va trăi,
cât soarele şi luna pe ceruri s-or ivi!
cât stelele sclipi-vor pe bolta fără nori
şi-or răsări din haos puzderie de sori...
Cât va dura mişcarea-n materia topită,
cât va veghea în ceruri Maica Neprihănită...
Nu-i căutaţi ţărâna-n Jilava,-n Tâncăbeţşti!...
sau sub recile ziduri de lângă Bucureşti!...
Duhul Său străjuieşte deasupra de stihii,
de unde ocroteşte pe-ai Neamului Său fii...
Lumina izvorândă din lutu-I risipit
ne-o limpezi cărarea spre visul ne-mplinit!...

Eugen BĂLAŞA

Deromânizarea ţării, program al mass-mediei din România

Deunăzi (26/05. 2004), nu contează data, la o emisiune a numitei „Teo" cânta muzică ardelenească Sava Negrean-Brudaşcu. Ţopăiau alături de ea două negrese, în costume africane, nişte ţigănci maneliste, o serie de tipese sumar îmbrăcate, cântăreţi de muzică populară românească îmbrăcaţi în costume naţionale. Închipuiţi-vă varza şi confuzia stârnită. Ce vizionează telespectatorul? Obiceiuri ţigăneşti, africane, danţuri de mahala, nunţi ţigăneşti, întruniri ale popoarelor lumii, hore de înfrăţire, emisiuni pentru minoritari, pentru imigranţi, programe de stimularea a imigraţiei africanilor şi arabilor? Ştim că n-am devenit ţară de imigraţie, nici teritoriu pustiu ce urmează a fi populat. Şi o întrebare de baraj: emisiune pentru minoritari există? Există! Atunci, i-am ruga să ne scutească! Ne ducem noi la emisiunea lor? Nu! Iar dacă postul respectiv de televiziune şi dna Sava Negrean şi Teo doresc să stimuleze imigraţia africană atunci să o facă într-o emisiune specială dedicată acestei teme. Ba, cu ajutorul Guvernului nostru generos pot să se deplaseze în ţări africane şi să-şi expună „doctrina", programul de repopulare a pustietăţii acesteia de Românii. Dorim şi noi, majoritarii, să avem emisiuni pentru majoritatea care suntem deocamdată. Adică, dacă se transmite muzică românească atunci să fim scutiţi de prezenţe negroide la acea transmisie. Cum aceştia au dreptul la „cultura" lor şi noi nu ne amestecăm în ea avem şi noi dreptul la aşa ceva. Că şi la o emisiune a numitei Marioara Murărescu ne-am trezit cu negrese cu fundul mare şi buze pe măsură, legate ciudat la cap şi cu fuste ciudate, învăţându-ne muzică africană. Posturile TV care vor să promoveze „Cântarea Africii", „Cântarea Indiei", „Cântarea Ungariei", „Cântarea Turciei", „Cântarea Arabilor" libere sunt s-o facă. Dar nu în combinaţii cu românii. Există „Cântarea României" în Africa? Unde şi de când fiinţează? Există programe româneşti de populare a Africii cu români şi cu muzica lor? Ce ţară africană are emisiuni de muzică populară românească în programele dedicate negrilor? Şi chiar de ar fi... Cum afro-asiatici au dreptul la prezervare cred că şi românii au în propria lor ţară. Vrem ca emisiunile dedicate obiceiurilor, muzicii, culturii româneşti să fie scutite de varza afro-arabo-turco-ţigănească. Nu suntem nici negri, nici turci, nici arabi, nici ţigani. Suntem creştini, albi, arieni, avem muzica şi cultura noastră şi viaţă specifică. Acel post TV care doreşte să se africanizeze este liber să o facă. Dar să ne scutească de propagandă în favoarea metisajului şi melanjului biologic şi cultural. Aşa cum un negru se vrea negru şi românul se vrea român şi nu negru, turc, ţigan sau arab şi nici musulman, sau închinător la arbori, pietre, animale sălbatice. Ei bine, domnilor din mass-media, scutiţi-ne de programe de deromânizare forţată!

Iniţial, imediat după înghesuiala din Decembrie 1989, am crezut că această propagandă de deromânizare a României ni s-a părut un accident trecător, un fel de furie iconoclastă. Întorcându-ne în istorie am constat că acest filon puternic datează de la cucerirea Daciei de către romani. Că este un anti-dacism, un anti-arianism. Dar nu numai atât. Antiarianismul este vechi de milenii. Îl găsim consemnat chiar în Biblie. Antiarianismul s-a născut în locul unde s-au ciocnit cele trei mari rase care au pus bazele culturii universale: semiţii, negroizii, arieni. Locul: Orientul Apropiat: de la Etiopia la Indus şi de la Golful Persic în nordul Iranului trecând spre Frigia, Tracia şi Grecia. Biblia consemnează schematic această confruntare şi-l scoate pe neamul lui Israel pe primul loc. Adică neamul lui Sem! De atunci lupta este neîntreruptă şi astăzi ea se încheie în favoarea semito-negroizilor. Aceştia şi-au pus în cap să ne lichideze şi biologic. Căci cultural ne-au pervertit. Zeci de cărţi, de programe audio-vizuale, ziare denigrează, persiflează, ridiculizează valori, obiceiuri, mituri, credinţe, norme estetice, canoane de frumuseţe, aspiraţii ale arienilor, ale albilor în general. Este cam prea mult şi a devenit greţoasă această propagandă anti-albi!

Sluga lui Sem

BUNA VESTIRE

Editor: Fundația Română pentru Cultură și Educație „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundației:

Doru MIHAIL – președinte;

Vasile ROȘU – vicepreședinte;

George URSA – secretar general.

Redacția:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor șef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUȚĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602